

КРИСТЪЛ СЪДЪРЛАНД

ДОМЪТ НА
ХОЛОУ

enthusiaст
Teen'sBooks

КРИСТЪЛ СЪДЪРЛАНД
ДОМЪТ НА
ХОЛОУ

Превод от английски
Светлана Дичева

enthusiast

София, 2023

Krystal Sutherland
House of Hollow

Copyright: © 2021 by Krystal Sutherland
All rights reserved

Кристъл Съдърланд
Домът на Холоу

© Светлана Дичева, превод, 2023

© Ивайла Пеева, дизайн на корицата, 2023

© Frank Griefhammer, наборен шрифт Source Serif 4
(SIL Open Font License), 2023

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникейшънс
енд пблшинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-511-4

На Мартин, моя любител на истори

ПРОЛОГ

Бях на десет години, когато за първи път осъзнах, че съм странна.

Около полунощ една жена, облечена в бяло, се плъзна през прозореца на спалнята ми и отпържа кичур от косата ми с шивашка ножица. Бях будна през цялото време и наблюдавах движенията ѝ в тъмното – бях така парализирана от страх, че не можех да помръдна, камо ли да изкрещя. Наблюдавах как приближава къдриците ми към носа си и вдишва. Наблюдавах как слага топчето косми върху езика си, притваря уста и се наслаждава на вкуса за няколко мига, преди да преглътне. Наблюдавах как се навежда над мен и прокарва пръст по белега във формата на сърп в основата на гърлото ми.

Едва когато отвори вратата на стаята ми и тръгна към спалните на по-големите ми сестри, с ножиците, все още придържани отстрани на тялото ѝ – най-накрая изкрещях.

Майка ми я сграбчи в коридора. Сестрите ми ми помогнаха да я поваля на земята. Жената беше груба и бясна, биеше се срещу трите ни със сила, за която по-късно научихме, че е подхранвана от амфетамини. Ухана майка ми. Удари с глава средната ми сестра, Виви, толкова силно, че нощът ѝ беше смазан и очните ѝ кухини бяха насинени в продължение на седмици.

Грей, най-голямата ми сестра, най-накрая я усмири. Когато предположи, че майка ми не гледа, тя се наведе ниско

над лицето на подивялата жена и притисна устни към устата ѝ. Това беше нежна целувка, сякаш дошла от приказките, превърната в нещо отвратително от факта, че брадичката на жената беше хлъзгава от кръвта на майка ни. За миг въздухът замираше на нещо сладко и греховно, смес от мед и нещо друго, нещо гнило. Грей се отдръпна назад, придържайки главата на жената в ръцете си, след което се втрени в нея напрегнато, в очакване. Очите на сестра ми бяха толкова черни, че изглеждаха като полирани речни камъни. Тогава тя беше на четиринайсет и вече беше най-красивото същество, което можех да си представя. Исках да отлепя кожата от нейното тяло и да я облека върху своето.

Жената потръпна под докосването на Грей и след това просто... стихна.

Когато полицията пристигна, очите на жената бяха широко отворени и далечни, а крайниците ѝ бяха толкова отпуснати, че вече не можеше да стои на краката си и трябваше да бъде изведена от трима полицаи, залитаща като пияница.

Чудя се дали Грей вече знаеше какви сме.

Жената, както ни казаха от полицията по-късно, беше чела за нас в интернет и ни беше дебнала няколко седмици, преди да нахлуе.

Бяхме станали известни със странно нещо, случило се три години по-рано, когато бях на седем – нещо, което не можех да си спомня и за което никога не съм мислила, но очевидно беше заинтригувало много други хора.

След това осъзнах нашата странност. Наблюдавах я през следващите години, видях как разцъфва около нас по неочаквани начини.

Имаше един мъж, който се опита да издръпна Виви в колата си, когато тя беше на петнайсет, защото я помисли за ангел; тя му счупи челюстта и му изби два зъба. Имаше и един учител – онзи, когото Грей мразеше. Той беше уволнен, след като я притисна към стената и я целуна по

врата пред целия клас. Имаше и едно хубаво, популярно момиче, което ме тормозеше – то застана пред цялото училище на празника и мъгчливо започна да си бръсне главата, а съзрите се стичаха по лицето ѝ, докато тъмните ѝ кичури падаха на масури в краката ѝ. Когато същия този ден открих очите на Грей сред морето от лица, тя се беше втренчила в мен. Тормозът продължаваше от месеци, но аз бях казала на сестрите ми за него едва предишната вечер. Грей примигна, после се върна към книгата, която четеше, без да проявява интерес към шоуто. Виви, не толкова изтънчена, беше вдигнала крака на облегалката на стола пред себе си и се хилеше с уста, разтеглена от ухото до ухото, а изкривеният ѝ нос беше сбръчкан от възторг.

Тъмни, опасни неща се случваха около сестрите Холоу.

Всяка от нас имаше черни очи и коса, бяла като мляко. Всяка от нас имаше очарователно име: Грей, Виви, Айрис. Ходехме заедно на училище. Обядвахме заедно. Вървяхме заедно до вкъщи. Нямахме приятели, защото нямахме нужда от тях. Движехме се по коридорите като акули, а другите, малките рибки, се плъзгаха край нас, шепнейки зад гърба ни.

Всички знаеха кои сме. Всички бяха чували историята ни. Всеки имаше своя теория за случилото се с нас. Сестрите ми използваха това в своя полза. Те бяха много добри в подхранването на собствената си мистерия, като градинари, отглеждащи цветето на опияняваща интрига, което зрее около тях във форма по техен избор. Аз просто ги следвах, тиха и прилежна, винаги смутена от вниманието. Странността само поражда странност и беше опасно да изкушаваме съдбата, да приканваме мрака, който вече ни се струваше естествено привлечен от нас.

Не ми беше хрумвало, че сестрите ми ще напуснат училище много преди мен, докато това не се случи. Училището не беше по сърце на нито една от двете. Грей беше невероятно умна, но така и не намери нещо в учебната програма, което да ѝ хареса. Ако ѝ гадяха за задача

да прочете и анализира откъс от „Джейн Еър“, тя можеше вместо това да реши, че „Аг“ на Данте е по-интересен, и да напише есето си на тази тема. Ако в час по рисуване ѝ възложеха да скицира реалистичен автопортрет, тя можеше вместо това да нарисува чудовище с хлътнали очи и кръв по ръцете. На някои учители това им допаднаше; на повечето – не, и преди да отпадне от училище, Грей имаше само посредствени оценки. Ако това я притесняваше, то тя никога не го показва и се носеше през часовете с увереността на човек, на когото ясновидка е разкрила бъдещето, и чувото му е харесало.

Виви предпочиташе да отсъства от училище възможно най-често, което облекчаваше училищната администрация, тъй като, когато се появяваше, това винаги създаваше проблеми. Тя отговаряше на учителите, правеше разрези с ножица в униформата си, за да я накара да изглежда по-пънкърска, рисуваше със спрей графити в тоалетните и отказа да премахне многобройните си пирсинги. Няколкото домашни работи, които предаде на учителите през последната година, получиха лесни шестимици – просто останалите не бяха достатъчно интересни, за да загържат вниманието ѝ ангажирано. Което прекрасно пасваше на Виви. Всяка рок звезда се нуждае от история за произхода си, а да бъдеш изгонен от гимназия с 30 000 британски лири годишна такса, беше добро начало.

И двете бяха такива още тогава, и двете вече притежаваха алхимично самочувствие, присъщо на много по-възрастни хора. Не се интересуваха какво мислят другите за тях. Не се интересуваха какво другите смятат за готино (което, разбира се, ги правеше непоносимо готини).

Те напуснаха училище – и дома – в рамките на няколко седмици една след друга. Грей беше на седемнайсет, Виви – на петнайсет. Потеглиха към света, и двете с поглед към бляскавото, екзотично бъдеще, за което винаги бяха знаели, че им принадлежи. Така се оказах сама, единствената останала Холоу, опитваща се да вирее в дългите сенки,

които те бяха оставили след себе си. Тихата, умна Холоу, която обичаше точните науки и географията и имаше естествен усет към математиката. Онази, която отчаяно искаше преди всичко да бъде незабележима.

Бавно, месец след месец, година след година, странността, която витаеше около сестрите ми, започна да се разрежда и за дълъг период животът ми беше онова, за което копнеех, откакто видях Грей да успокоява неканената гостенка с обикновена целувка: нормален. Разбира се, това нямаше да продължи завинаги.

ПЪРВА ГЛАВА

Дъхът ми спря, когато видях очите на сестра ми да ме гледат от пода.

Финият белег на Грей с формата на сърп все още беше първото нещо, което забелязвах у нея, последвано от осъзнаването колко болезнено красива беше тя. Списание „Вог“ – третата ѝ корица в САЩ след толкова години – явно беше пристигнало по пощата и паднало с лице нагоре върху килима в антрето, където го открих в сребрищата призрачна светлина на утрото. Думите „Пазителката на тайните“ кръжаха в мъхнат зелен текст под нея. Тялото ѝ беше наклонено към фотографа, устните ѝ бяха разтворени във въздишка, а черните ѝ очи се взираха в камерата. От бялата ѝ коса стърчаха чифт рога, сякаш нейни собствени. За един кратък, магически момент си помислих, че тя всъщност е тук, от плът и кръв. Скандално известната Грей Холоу.

За четирите години, откакто беше напуснала дома ни, най-голямата ми сестра беше пораснала и се беше превърнала в изящна жена с коса като захарен памук и лице от гръцката митология. Дори на неподвижните снимки в нея имаше нещо парообразно и прозрачно, сякаш всеки момент можеше да се издигне във въздуха. Може би затова журналистите винаги я описваха като ефирна, въпреки че аз винаги смятах Грей за по-скоро земна. В нито една статия не се споменаваше, че се чувства най-удобно в го-

рата или колко е добра в това да кара нещата да растат. Растенията я обичаха. Глицинията пред детската ѝ стая често се промъкваше през отворения прозорец през нощта и се навиваше около пръстите ѝ. Взех списанието и прелистих до историята на корицата.

Грей Холоу носи тайните си като копринена греха.

Когато я срещам във фоайето на Лейнсбъро (Холоу никога не допуска журналисти близо до апартамента си, нито пък, според слуховете, организира партита или забавлява гости), тя е облечена в едно от нейните отличителни загадъчни творения. Представете си тежка бродерия, стотици мъниста, конци, излетени от истинско злато и тютюн, толкова лек, че се носи във въздуха като дим. Котюрът на Холоу е описван като приказка, попаднала на кошмар в трескав сън. Роклите ѝ са обсипани с листа и гниеци венчелистчета, моделите ѝ дефилират с рога от трупове на елени и кожи на одрани мишки, а тя настоява да опушва платовете преди разкрояването, така че модните ѝ ревюта да ухаят на горски пожари. Творенията на Холоу са красиви, упадъчни и странни, но тъкмо тайната природа на нейните модели ги направи толкова известни мигновено. Има тайни съобщения, пришити ръчно в подплатата на всяка от роклите ѝ – но това не е всичко. Знаменитости съобщават, че са открили парчета навита хартия, зашити в конструкцията на техните корсажи, или парчета от гравирани животинска кост, прикрепени до скъпоценни камъни, или рунически символи, боядисани с невидимо мастило, или миниатюрни флакони с парфюм, които припукват като светещи пръчки, когато моделът се движи, освобождавайки опияняващия едноименен аромат на Холоу. Образите, които присъстват в нейната бродерия, изглеждат чуждоземни, понякога обезпокоително странни. Представете си генномодифицирани цветя и кльоцави минотаври с лица, лишени от плът.

Подобно на тяхната създателка, всеки модел е кутия пъзел, която моли загадката да бъде решена, за да се отвори.

На това място спрях да чета, защото знаех какво ще пише в останалата част от статията. Знаех, че ще пише за нещо, което ни се беше случило като деца, нещо, което никои от нас не можеше да си спомни. Знаех, че ще пише за баща ми, за начина, по който той умря.

Докоснах белега на гърлото ми с върха на пръстите си. Същият белег във формата на полумесец, който имахме с Грей и Виби. Белегът, за чиято поява никой от нас не можеше да си спомни.

Занесох списанието в спалнята си и го пъхнах под възглавницата, за да не го намери майка ми и да го изгори в кухненската мивка като предишното.

Преди да изляза, отворих приложението „Открий приятелите си“ и проверих дали е включено и предава местоположението ми. Изискване за ежедневните ми сутрешни кросове беше майка ми да може да проследява малкия ми оранжев аватар, докато подскача около „Хампстег Хийт“. Всъщност изискването беше, ако въобще исках да изляза от къщата, майка ми да може да проследява малкия ми оранжев аватар, докато подскача... където и да е. Аватарът на самата Кейт все още се носеше на юг, в „Роял фри хоспитал“, където смяната ѝ на медицинска сестра в спешното отделение се проточваше – както обикновено, – за да премине в извънреден труд.

Сега излизам, написах ѝ.

Добре, ще те наблюдавам, веднага ми отговори тя. Пиши ми, когато се прибереш.

Потеглих в зимния стуг преди изгрев.

Живеехме във висока къща със заострен покрив, покрита с бяла мазилка и оброчена с прозорци с витражи, които ми напомняха за криле на водно конче. Следите от нощта все още се притаяваха под стрехите и се събираха

в локви под дървото в предния ни двор. Това не беше място, което една самотна майка със запламя на медицина сестра би могла да си позволи, но къщата някога бе принаглежала на родителите на майка ми, загинали едновременно при автомобилна катастрофа, когато тя е била бременна с Грей. Бяха я купили в началото на брака си, по време на Втората световна война, когато цените на имотите в Лондон се били сринали заради бомбардировките. По онова време те били тийнейджъри, малко по-големи от мен сега. Някога къщата е била величествена, макар че с времето беше западнала и загубила блясъка си.

На любимата ми стара снимка от къщата, направена в кухнята някъде през шейсетте, стаята беше изпълнена с ленива слънчева светлина, от вида, който се задържа с часове през летните месеци, полепнала по върховете на дърветата като златист ореол. Баба ми беше примижала към камерата, а върху кожата ѝ през стъклописа на наскоро счупения прозорец се сипеше ярка зелена светлина. Дядо ми стоеше с ръка около раменете ѝ, с пура в уста, с панталони с висока талия и чифт очила с дебели стъкла на носа. Въздухът изглеждаше топъл и задимен, а баба и дядо ми се усмихваха. Бяха приветливи и спокойни. Ако не знаехте историята им, можеше да си помислите, че са щастливи.

От четирите бременности, които баба ми беше износила до термина, се беше родило само едно живо дете, госта късно в живота ѝ – майка ми, Кейт. Стаите на тази къща, която беше предназначена за деца, бяха останали празни, а баба и дядо не бяха живели достатъчно дълго, за да станат свидетели на раждането на която и да било от внучките си.

Във всяко семейство има неща, за които не се говори. Истории, които знаете, без реално да знаете откъде сте научили – истории за ужасни неща, които хвърлят дълги сенки през поколенията. Трите мъртвородени бебета на Аделейд Феърлайт бяха една от тези истории.

Другата история беше нещото, което ни се случи, когато бях на седем.

Виви се обади още преди да стигна до края на улицата. Приех обаждането на безжичните си слушалки, знаейки, че е тя, без дори да погледна екрана.

– Хей – казах аз, – станала си рано. Едва ли вече е станало обед в Буганеща.

– Ха-ха – гласът на Виви звучеше приглушено, разсеяно. – Какво правиш?

– Джогинг. Знаеш, онова нещо, което правя всяка сутрин.

Завих наляво и хукнах по пешеходната пътека покрай празни спортни игрища и трупове на гървета – исполини, оголени в студа. Беше сиво утро, слънцето лениво се прозяваше в небето зад мантия от облаци. Студът бодеше откритата ми кожа, изтръгвайки сълзи от очите ми, а при всеки удар на сърцето ушите ми бяха пронизвани от болка.

– Уф! – промърмори Виви. Дочух съобщение на авиокомпания на заден план. – Защо си причиняваш всичко това?

– Това е последният писък на моят за подгържане на сърдечното здраве. Да не си на летището?

– Доляях за участие тази вечер, не помниш ли? Токму-що кацнах в Лондон.

– Не, не си спомням. Защото съвсем определено не си ми казала за това.

– *Сигурна съм*, че ти споменах.

– Е, значи със сигурност не си ми казала.

– Както и да е, сега съм тук, а Грей лети от Париж за някаква фотосесия и трите ще се помотаем в Камгън преди концерта. Ще дойда да те взема, когато изляза от това ужасно летище.

– Виви, днес е учебен ден.

– А, ти още ли си в тая гадна институция, дето унищожава душата? Чакай, чакай, че минавам през паспортната проверка.

Обичайният ми път ме водеше през зелените поляни на парк „Голдърс Хил“, чиято трева беше осеяна с бомба от жълти нарциси и бяло-лилави минзухари. Беше мека зима и

пролетта вече настъпваше, превземайки града в средата на февруари.

Минутите се проточиха. Чувах още съобщения на авиокомпаниите на заден план, докато тичах по западната граница на Хампстед Хийт, след това в парка, покрай облицованата с бял кварц резиденция „Кенууд хаус“. Навлязох по-дълбоко из лабиринта от криволичещи пътеки в дивия лес, толкова тесни, зелени и обрасли на места, че беше трудно да повярвам, че все още съм в Лондон. Предпочитах необлагородените части, където пътеките бяха кални, а над тях растяха дебели приказни гърветата и извиваха короните си в арки. Листата скоро щяха да започнат да изникват, но тази сутрин се движех под гъсталак от остри клони, а от двете страни пътят ми граничеше с килим от нападнали клони и листа. На това място въздухът миришеше на влажна, подгизнала земя. Имаше кални локви след неотдавнашния гъжд и вода се стичаше по задната част на прасците ми, докато продължавах да тичам. Слънцето вече изгряваше, но ранната утринна светлина беше разрежена с капка мастило. Това правеше сенките дълбоки и жадни.

– Още ли си там? – прозвуча неясният глас на сестра ми по телефона.

– Да – отговорих. – За голямо мое неудобство. Телефонните ти маниери са ужасни.

– Както вече ти казах, училището е твърде скучно, а около мен всичко е вълнуващо. Затова настоявам да не ходиш на училище, а да се помотаеш с мен.

– Не мога...

– Не ме карай да се обаждам на администрацията и да кажа, че имаш нужда от почивен ден, за да си направиш тест за инфекции, предавани по полов път, или нещо от този род.

– Само да си посмяла...

– Добре, хубаво си поговорихме, доскоро.

– Виви...

Линията утихна точно в мига, в който от хресталака се изстреля гълъб и се заби в лицето ми. Изкрещях и паднах назад в калта, а ръцете ми инстинктивно се повдигнаха, за да предпазя главата си, въпреки че птицата вече беше отлетяла. След това усетих леко раздвижване по пътеката далеч напред. Очерта се фигура, скрита от гървета и обрасла трева – мъж, блед и без рица въпреки студа, достатъчно далеч, за да не мога да разбера дори дали гледа в моята посока.

От това разстояние в металната светлина изглеждаше, сякаш има череп с рога на главата си. Помислих си за сестра ми от корицата на „Воз“, за рогама, които нейните модели носеха на модния подиум, за животните, които бродираше върху копринените си рокли. Поех дълбоко въздух няколко пъти и постоях известно време там, в калта, без да съм сигурна дали мъжът ме е видял, или не, но той не помръдна. Полъх охлади челото ми, донесайки със себе си миризмата на тлеещо гърво и влажния остър мирис на нещо диво.

Познавах тази миризма дори и да не можех да си спомня какво означава.

Изправих се на крака и се затичах енергично в посоката, от която бях дошла, кръвта ми беше кипнала, краката ми се хлъзгаха, а в главата ми се повтаряше непрестанно видението на чудовище, което ме гърпа за конската опашка. Продължавах да проверявам дали има някой зад мен, докато не минах покрай „Кенууд хаус“ и излязох на пътя, но никой не ме последва.

Светът извън зеления балон на Хампстед Хийт беше забързан, нормален. Лондон се събуждаше. Когато си поех гъх, страхът ми беше заменен от неудобството, че едно мокро кафяво петно се е разпростряло отзад на клина ми. Бях нащрек, докато бягах към вкъщи, както правят жените; едната слушалка се беше измъкнала от ухото ми, остър адреналин изгълбаваше линията на гърбнака ми. Един минаващ таксиметров шофьор ми подхвърли поди-

гравка, а мъж, който пушеше първата си цигара за гения, ми каза, че съм красива. Както и да се усмихна.

Думите на двамата мъже посяха бодлив страх и гняв в червата ми, но аз продължих да бягам и те избледнях и се смесиха с белия шум на града.

Така ставаше с Виви и Грей. Само едно телефонно обаждане от тяхна страна беше достатъчно, за да започне странността отново да се просмуква.

В края на моята улица изпратих съобщение на средната ми сестра:

НЕ ИДВАЙ В училището ми!

Кристъл Съдърланд
Домът на Холоу

Превод *Светлана Дичева*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Ивайла Пеева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Австралийска. Първо издание
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 18,5
ISBN 978-619-164-511-4

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Мрачна и заплетена съвременна приказка, в която три сестри разбират, че не са точно това, което изглеждат, и наистина можеш да се сблъскаш със злото в тъмнината на нощта.

Айрис Холоу и сестрите ѝ Виви и Грей несъмнено са странни. Когато били деца, им се случило нещо, което не могат да си спомнят, но оставило всяка от тях с белег във формата на полумесец в основата на гърлото. А после започнали да се променят. Първо, черните им коси станали бели. След това сините им очи бавно се изменили в черни. Имали нестихващ апетит, но никога не напълнявали. Хората започнали да ги смятат за обезпокоително опияняващи, непоносимо красиви и необяснимо опасни.

Сега, десет години по-късно, седемнайсетгодишната Айрис прави всичко възможно да се впише и да се отърси от тази странност, но когато Грей изчезва, оставяйки след себе си тайнствени улики, тя разбира точно колко необичаен може да бъде животът. Двете с Виви тръгват по трохичките, които Грей им е подхвърлила, но осъзнават, че единственият начин да я открият, е да разгадаят мистерията на това, което са преживели като малки.

Колкото по-близо до истината стигат, толкова по-добре разбират, че отговорът е зловещ и опасен и че Грей през цялото време е пазила ужасяваща тайна.

Цена: 20 лв./10.25 €

www.enthusiaist.bg